© Kiskapu Kft. Minden jog fenntartva

Közösség kovácsolódik végre idehaza is?

Gondolatok a hazai közösség kialakulásáról.

Névvel ezelőtt lelkesen figyeltük a külföldi eseményeket, és közben szomorúan sopánkodtunk: „Haj, mikor lesznek ilyen megmozdulások Magyarországon is…!”. Valahogy az volt az érzésem, hogy a linuxos szakembereknek mindig csillog a szemük, ha a Nyugat nagy történéseiről beszélnek, de mihelyt szóba jött kis hazánk, ezt a csillogást felváltotta valami tompa beletörődés. Sokszor rákérdeztem, és mindig ehhez hasonló válaszokat kaptam: „Á, a magyar helyzet miatt nem lehet ilyen nagy lépéseket tenni”, vagy „Láttál te már olyat, hogy magyarok valamit ingyen csináljanak?”. Azóta szerencsére sokat változtunk. Megértettük, hogy nagyon kicsi pontok vagyunk ugyan az óriáscégekhez képest, de együtt és hosszú távon bizony igen komoly eredményekre vagyunk képesek. A nemzetközi fejlesztésekbe rendkívül gyorsan bekapcsolódtunk, számos olyan szabadon használható programcsomag van, amelyben több magyar szakember is ellenszolgáltatás nélkül segített, sőt, hazai fejlesztések is kibújtak a földből. Hogy tökéletes volna minden, azt nem állítom, mivel ez még a legnagyobb jóindulattal is pimasz huncutságnak nevezhető. De nagyon jó irányba tartunk! Hiszen teljes és működőképes munkafelületek állnak rendelkezésre, vagy ott van például a legutóbbi vízválasztó megmozdulás, az OpenOffice.org programcsomag magyarítása (erről részletesen lapunk 80. oldalán olvashattok).

Mégis nézzük a dolog árnyékos oldalát! Aki ismer, tudja, hogy mindig a gyenge pontokat keresem először. A hazai helyzettel kapcsolatban például a következőkhöz hasonló kérdések motoszkálnak a fejemben: Hol voltak eddig a mostanában oly sokat tevő emberek? Ezelőtt is voltak jó kezdeményezések, azok miért nem élték túl, miért haltak hamvukba? Hol van az egykor lelkes csapat hiányzó fele? A külföldi eredményességhez képest idehaza miért tudunk ilyen döbbenetesen keveset felmutatni?

Ne értsetek félre, nem az a célom, hogy most mindenkiről elmondhassam, mennyire rosszul dolgozott, áldozta fel a szabadidejét vagy éppen egyéb lehetőségeit. De igenis szükség van az összehasonlításra, az elemzésre. Ráadásul az elemzés most időszerű, hiszen a linuxos világ legismertebb egyesülete, az LME éppen a lap megjelenésekor tartja rendes éves közgyűlését, ahol évet zárnak, illetve új évet alapoznak meg tisztségviselők választásával, a fő irányvonalak elfogadásával. És mint a legismertebb szervezet nagyon sokat tehet a közösségért. Egy lépéssel továbbmegyek: nagyon sokat is kell tennie.

Nem tudom, nem tudhatom, hogy az új vezetőség milyen irányvonalat követ, néhány kérdés viszont annyira fontos, hogy nem csak a vezetőségen múlik. Milyen kérdésekre gondolok? A következőkre: folytasson-e az LME pénzügyi tevékenységet? Vállalhat-e véleményt szakmai felelősséggel nem közvetlenül egyesületen belüli ügyekben? Kell-e Budapesten kívül is tevékenykednie? Lehet-e, szabad-e változtatni a szervezet felépítésén?

Sok vita folyt az elmúlt évben, hogy folytathat-e az LME pénzügyi tevékenységet. Gondolok itt reklámtevékenységre, szakmai szolgáltatásokra, akár a bevétel érdekében szervezett rendezvényekre, oktatásra vagy éppen kereskedelemre. Gyakran hallottam, hogy az Egyesület nem azért van, hogy pénzt gyártson, hogy ahol pénz van, ott előbb-utóbb korrupció is van, hogy kereskedelmi tevékenység nem fér össze a szabad programok elvével.

Amit viszont figyelembe kell venni, az, hogy az Egyesület céljainak megvalósításához anyagi alap kell. Vitathatatlanul nagyobb hatékonysággal működne az Egyesület, ha komoly háttérrel (mind embererővel, mind anyagi és tárgyi javakkal) rendelkezne. Pénzügyi keret nélkül egy „kisebb” rendezvény megszervezése is (mint amilyen például a CEU-ban tartott tanácskozás volt) döbbenetes munka, nem is beszélve arról, hogy az Egyesület, ha nem rendelkezik biztos háttérrel, bizony pillanatok alatt eljuthat oda, hogy az elveit néhány százezer forintért „eladja”. Ez pedig semmiféleképpen nem engedhető meg. Fontos azonban, hogy ne essünk át a ló túloldalára, és az elveket kövessük, ne a pénztárcánkat. Ez a legfontosabb elvárás az új vezetőséggel szemben.

Szintén sokszor hallottam, hogy az LME nincs olyan helyzetben, hogy valamiről szakmai véleményt adjon. Nem rendelkezik megfelelő szakemberháttérrel, nem birtokol szükséges gépeket és jogokat, azok nélkül pedig „minek pattogjon a bolha”. Bizonyára emlékeztek, több olyan eset volt az elmúlt egy évben is, amikor egy erős lobbi, egy erős érdekképviselet igenis ki kellett volna álljon megvédendő a közösség érdekeit és érdemeit. Úgy gondolom, egészen addig, amíg az Egyesület „saját magát” (tagjait, szervezeti egységeit, feladatait) nem tekinti komolynak, addig hiába várjuk el ezt a világtól is.

Még egy záró gondolat. Sokan mondják, hogy „odakint könnyű”. Állítom, hogy idehaza sem megoldhatatlan a dolog, csak nem pont ugyanúgy. De a legfontosabb, hogy lássuk és érezzük, hogy egy olyan közösségről van szó, amelyik tényleg összetart – nem azért, mert fizetik, nem azért, mert rövid távon személyes haszna van belőle, hanem mert érti, hogy hosszú távon mindenkinek (és természetesen nekünk is) haszna származik belőle. Ha értjük, hogy a munkánk nem értelmetlen, akkor hegyeket tudunk megmozgatni. Szerintem Shakespeare egy magyarra gondolt, amikor ezt mondatta a lelkes Zubollyal: „Ide nekem az oroszlánt is!”

Utóirat: A cikk írása közben a téma kapcsán még számos gondolat felvetődött bennem. A cikk folytatását a Linuxvilág honlapján a ➲ http://www.linuxvilag.hu/szy címen olvashatjátok.

Szy György